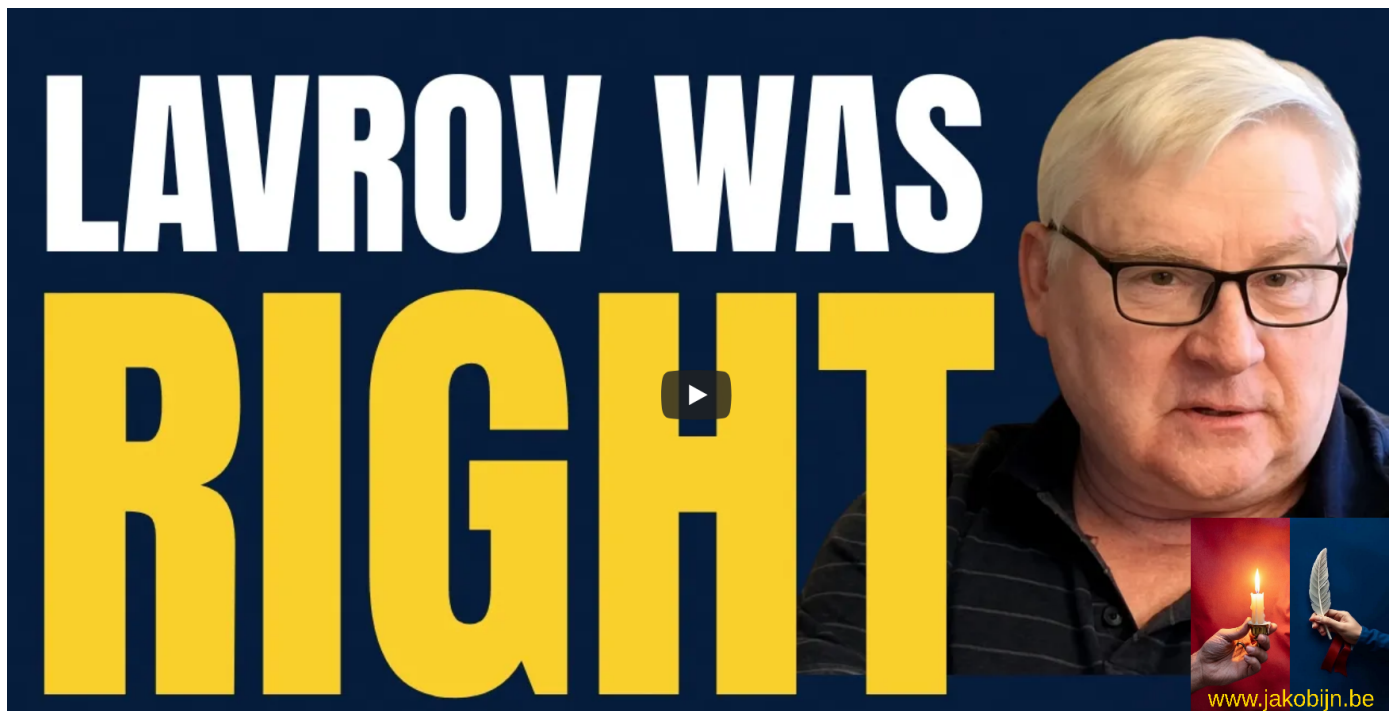

Het Definitieve Breekpunt: Waarom Rusland Europa Nooit Meer Zal Vertrouwen

Door Frank , 17 september 2026

Het Definitieve Breekpunt: Waarom Rusland Europa Nooit Meer Zal Vertrouwen

Een analyse van de onomkeerbare wending naar het Oosten, de ineenstorting van de Duitse industrie en de militaire realiteit, aan de hand van de inzichten van Andrei Martyanov en de Russische strategische doctrine.

Door Frank Dumon

De post-Koude Oorlog illusie is definitief voorbij. Jarenlang leefde het Westen in de veronderstelling dat economische sancties, diplomatiek isolement en militaire steun aan Oekraïne Rusland uiteindelijk terug zouden dwingen naar de onderhandelingstafel, of op z'n minst naar een houding van onderdanigheid ten opzichte van Europa. Niets blijkt minder waar. Wie de huidige Russische strategische, economische en militaire analyses bestudeert – zoals de recente,

ongezouten commentaren van militair analist Andrei Martyanov in gesprek met voormalig Brits diplomaat Ian Proud, en de venijnige maar rake observaties van Dmitri Medvedev over de Russische defensie-industrie en de Duitse politieke koers – ziet een ontvullende realiteit. **Rusland heeft Europa niet alleen de rug toegekeerd; het beschouwt het continent als een geopolitieke ruïne, bestuurd door incompetente ideologen.**

Het tijdperk van het westerse monopolie op de wereldorde is voorbij. De Eurazische pivot is geen tijdelijke tactiek, maar een permanente, historische correctie. In dit uitgebreide artikel ontleden we de pijlers van deze nieuwe realiteit: van het westerse 'oorlogstoerisme' en de Duitse de-industrialisatie, tot de opkomst van BRICS, de Russische mengvorm van economie, en de genadeloze militaire en nucleaire logica die het einde van het conflict in Oekraïne zal dicteren.

1. Het Einde van het Vertrouwen: Van Bewondering naar Minachting

Om de huidige Russische geesteshouding ten opzichte van Europa te begrijpen, moeten we luisteren naar de woorden van de Russische minister van Buitenlandse Zaken, Sergej Lavrov. Zijn oordeel is even simpel als onherroepelijk: **"Er zal nooit meer vertrouwen zijn tussen ons."**

Voor de oudere generatie Russen, degenen die de Koude Oorlog van dichtbij meemaakten, was deze breuk ondenkbaar. Martyanov, zelf een product van dat tijdperk, herinnert zich hoe Russen in de jaren '70 en '80 met een zekere bewondering naar het Westen keken. Er was sprake van een intellectuele en culturele aantrekkingskracht. Vandaag de dag is die bewondering volledig verdampt en vervangen door iets wat veel gevaarlijker is voor de westelijke diplomatie: **diepe, onversneden minachting**. De Russische samenleving kijkt niet langer met afgunst naar Europa, maar met een verachtelijke blik, alsof men naar een traag bewegend, decadent museum kijkt dat zijn eigen ondergang aan het orkestreren is.

Deze minachting wordt dagelijks gevoed door wat Martyanov treffend omschrijft als westers 'oorlogstoerisme' en **virtue-signalling** (deugdpronken). De recente episode rondom de voormalige Britse premier Boris Johnson is hier een schoolvoorbeeld van. Toen een Russische drone-aanval een locomotief trof in een Oekraïens station waar Johnson kort daarvoor had verbleven, reageerde de westerse pers met verontwaardiging. Voor Moskou was dit echter een veelzeggend symptoom van de westerse elite. Johnson, een man met een graad in Engelse literatuur en een reputatie die meer gebaseerd is op studentikoos gedrag dan op staatsmanschap,

belichaamt de moderne westerse politicus: iemand die oorlogsgebieden bezoekt voor de foto, omringd door bataljons in camouflagepakken, om vervolgens in Londen of Brussel te verklaren dat Oekraïne 'aan de winnende hand' is.

Dit fenomeen van politici die naar Kiev reizen om hun morele superioriteit te tonen, wordt in Moskou gezien als een gevaarlijke farce. Het zijn geen staatslieden die handelen op basis van strategische realpolitik, maar ideologen en fanatici gedreven door een giftige cocktail van angst en Russenhaat. Ze riskeren niet alleen hun eigen leven, maar normaliseren een conflict dat ze zelf niet ten volle begrijpen. De westerse leiders van vandaag missen de historische bagage en de strategische diepgang van figuren uit het verleden, en opereren in een virtuele realiteit waarin ze denken dat retoriek en sancties de loop van de geschiedenis kunnen dicteren.

2. De Duitse Zelfmoord en de Illusie van Politieke Verandering

Nergens is het falen van het westerse beleid zo pijnlijk zichtbaar als in Duitsland, de voormalige economische motor van Europa. Zowel de technische analyses van Martyanov als de politieke tirades van Dmitri Medvedev schetsen een beeld van een natie die economische zelfmoord heeft gepleegd. Duitsland heeft zichzelf afgesneden van goedkope Russische energie, de levensader van zijn zware industrie, en betaalt nu de hoofdprijs. Zoals Vladimir Putin al aanwees tijdens de BRICS-top: Europa dan de rest van de wereld.

De gevolgen zijn catastrofaal en,

belangrijker nog, **onomkeerbaar**. De Duitse chemische industrie, de ruggengraat van de Europese productie, is aan het instorten. Maar de schade reikt verder. Martyanov spaart de iconen van de Duitse auto-industrie niet: BMW en Mercedes worden in de huidige mondiale context door hem omschreven als "**over-engineered, over-priced junk**" (dure, overbodige rommel). In een wereld die razendsnel elektrificeert en waar Aziatische fabrikanten de markt domineren met superieure technologie en lagere prijzen, heeft de Duitse auto-industrie haar concurrentiepositie verloren. Siemens, eens een wereldleider, is uit strategische

markten zoals Rusland verbannen en verliest terrein.

In Europa klampen velen zich vast aan de hoop dat een politieke verschuiving soelaas kan bieden. De opkomst van de AfD (Alternative für Deutschland) in de oostelijke deelstaten, of de 8% populariteit van Friedrich Merz en de CDU, wordt door sommigen gezien als een voorbode van een terugkeer naar een 'normale', pragmatische relatie met Moskou. Maar deze hoop is een illusie. Zelfs als Merz of de AfD aan de macht zouden komen, is de structurele schade aan de Duitse economie al gebeurd. De fabrieken die gesloten zijn, openen niet zomaar weer. De expertise op het gebied van kernenergie is verloren gegaan door de door ideologen (vaak met achtergronden in journalistiek of filosofie, niet in ingenieurswetenschappen) doorgedrukte catastrofale **Energiewende**.

Medvedev wijst in zijn recente commentaren eveneens genadeloos op de incompetentie van de Duitse politieke "elite". Hij beschouwt de huidige Duitse leiders niet als soevereine staatslieden, maar als marionetten van Washington die willens en wetens de welvaart van hun eigen bevolking offeren op het altaar van de Amerikaanse geopolitieke belangen. Zelfs als er morgen een nieuwe, 'realistische' generatie politici opstaat in Berlijn, is het te laat. Rusland heeft de bladzijde omgedraaid. Er is geen weg terug naar het Nord Stream tijdperk. De Duitse industrie zal krimpen, en de samenleving zal de prijs betalen in de vorm van lagere levensstandaarden en sociale onrust.

3. BRICS, India en de Nieuwe Economische Realiteit

Terwijl Europa zichzelf marginaliseert, bouwt Rusland in hoog tempo aan een nieuw, multipolair economisch ecosysteem. De recente BRICS-top was hiervoor het onomstotelijke bewijs. Wat opviel in het officiële communiqué van de BRICS-landen was niet wat erin stond, maar wat er **niet** in stond. Oekraïne werd amper genoemd. In plaats daarvan stonden er lange, gedetailleerde paragrafen over Palestina, Libanon en Iran. Dit was een diplomatieke middelvinger naar het Westen: de wereld buiten de NAVO geeft geen prioriteit aan het westerse narratief over Oekraïne, maar focust op de bredere geopolitieke en humanitaire kwesties in het Midden-Oosten en het Globale Zuiden.

BRICS is niet langer een losse verzameling van ontevreden landen; het is een officieel economisch blok geworden. De introductie en implementatie van 'BRICS Pay' biedt een volwaardig, functionerend alternatief voor het westerse SWIFT-systeem. Sancties en de wapenisering van de Amerikaanse dollar hebben hun schrikwekkende werking verloren. Zelfs in het Westen beginnen financiële realisten dit in te zien. Martyanov wijst op de interacties tussen westerse financiële zwaargewichten (zoals de kringen rond Scott Bessent) en de Russische minister van Financiën, Anton Siluanov. Achter gesloten deuren is er een pragmatisch besef dat de wereldwijde handel niet zonder Russische grondstoffen kan.

Maar Moskou vertrouwt deze westerse financiële elites voor geen centiem. De Russische aanname is simpel: het Westen zal toch vals spelen. Daarom dicteert Rusland nu de voorwaarden: "Accepteer het, of zeg maar bye-bye." Er is geen sprake meer van een 'bevoorrecht partnerschap'; er is slechts handel tegen wereldprijzen. De tijd van gunst tarieven is voorbij. Rusland heeft ruziemakend Europa met hun 31.000 nutteloze sancties echt niet nodig.

De rol van India in dit nieuwe paradigma is fascinerend. Onder leiding van premier Modi heeft India de sprong gewaagd en kiest het steeds vaker de kant van het Eurazische blok. Waarom? Het antwoord ligt in een fundamentele wet van de moderne geopolitiek, zoals Martyanov het formuleert: **Welvaart en Beschaving zijn gebaseerd op goedkope energie (en niet op Groene fabeltjes & VOKA profiteurs).**

Elke vorm van vooruitgang, van het tillen van honderden miljoenen mensen uit de armoede tot het bouwen van geavanceerde datacenters en ruimtevaartprogramma's, vereist een enorme bron van energie-toegankelijkheid.

India kan zijn ambities niet verwezenlijken met de dure en inefficiënte groene energie die door Europa wordt opgedrongen. Het heeft behoefte aan goedkope, betrouwbare en efficiënte energiebronnen: olie, gas, en kernenergie. En laat Rusland nu net de leverancier zijn die deze energiebronnen kan garanderen.

De alliantie tussen Rusland, China, en India (via BRICS en de Shanghai Cooperation Organisation) vormt een Euraziatische landmassa die qua bevolking, grondstoffen en industriële capaciteit de westerse maritieme mogendheden ver overtreft. Rusland ontwikkelt zijn Verre Oosten en de Noordelijke scheepsvaartsroute in een ongekend tempo, gefaciliteerd door Aziatisch kapitaal en technologie. De pivot naar het Oosten is geen noodoplossing; het is de natuurlijke marsrichting van de geschiedenis.

4. De Russische Economie: Waarom Westerse MBA's de Plank Misslaan

In 2022 voorspelden westerse economen, gewapend met hun MBA's en neoliberale modellen, de onmiddellijke ineenstorting van de Russische economie. Ze dachten dat het bevriezen van de centrale bankreserves en het wegtrekken van westerse bedrijven het Russische systeem zou doen imploderen. Ze hadden het fundamenteel mis, omdat ze de aard van de Russische economie niet begrepen.

Rusland opereert met een succesvolle gemengde economie. Aan de oppervlakte is er een bloeiend kapitalisme: de detailhandel, de horeca, de dienstensector en de bouw zijn grotendeels in private handen en uiterst competitief. Echter, de strategische ruggengraat van het land – de grondstoffen, de energie, de zware industrie en de defensiesector – staat onder strikte, nationale controle. Bedrijven als [Rosneft](#) en [Gazprom](#) hebben weliswaar private aandeelhouders, maar de staat houdt de controlerende aandelen in handen.

De kroon op dit systeem is [Rostec](#), de

Russische staatscorporatie voor technologie en defensie, geleid door Sergey Chemezov. **Rostec** is een monsterlijke, uiterst efficiënte organisatie met **honderdduizenden werknemers**. Waar westerse defensiebedrijven kampen met fragmentatie, winstbejag en tekorten aan geschoold personeel, fungeert Rostec als een geïntegreerde machine die direct aanstuurt op de behoeften van de staat en het leger. Dit is ook de kern van de boodschap die figuren als Dmitri Medvedev voortdurend herhalen: de Russische defensie-industrie draait op 24/7 capaciteit, produceert in aantallen die het Westen met zijn uitgeholde industriële basis simpelweg niet kan evenaren, en levert materieel dat de tand des tijds en de ruwe realiteit van het slagveld doorstaat.

Bovendien heeft de Russische staat geleerd van de trauma's van de jaren '90, toen oligarchen en westerse 'adviseurs' het land leegplunderden. Er is nu een ijzeren greep op de voedselzekerheid en de basisprijzen. De staat garandeert de prijzen van essentiële goederen zoals vlees, eieren en meel, om te voorkomen dat de bevolking de dupe wordt van marktfluctuaties of westerse sabotagepogingen. Deze mix van marktwerking voor de consument en staatsinterventie voor strategische sectoren maakt de Russische economie uiterst veerkrachtig, iets wat in de westerse economische handboeken niet voorkomt.

5. Oorlogstoerisme, Nucleaire Realiteit en de Bunkers van de Elite

Terug naar het slagveld en de bredere militaire confrontatie. De westerse retoriek over **zolang als nodig** steun voor Oekraïne botst hard op de geografische en militaire realiteit. Martyanov schetst een helder, zij het voor Kiev somber, beeld van hoe de oorlog militair zal eindigen. De huidige gevechten concentreren zich rondom de zwaar versterkte steden Slovjansk en Kramatorsk. Dit is de laatste grote gordel van versterkte posities van het Oekraïense leger.

Zodra deze linie valt of onhoudbaar wordt, verandert het toneel drastisch. Tussen Slovjansk en steden als Dnipropetrovsk of Pavlohrad liggen voornamelijk uitgestrekte, vlakke en open velden. In een oorlog die gedomineerd wordt door drones, precisie-artillerie en luchtoverwicht, is open terrein zonder natuurlijke barrières of diepe loopgravenstelsel onverdedigbaar. Het Oekraïense leger zal zich daar niet kunnen hergroeperen.

Voor de aan cocaïne verslaafde president Zelensky betekent dit het einde van de rit. Martyanov noemt hem een **dead man walking** (een levende dode). Of hij nu ten onder gaat door de handen van zijn eigen, gefrustreerde bevolking, door rivalen binnen de inlichtingendiensten, of door Russische precisiewapens; zijn politieke en fysieke overleving is een illusie. De westerse leiders die hem blijven aanmoedigen om **tot de laatste Oekraïner te vechten**, sturen hem willens en wetens naar de slachtbank, wetende dat hun eigen bevolking de rekening van deze proxy-oorlog uiteindelijk niet zal willen betalen.

Maar het echte strategische doelwit voor Moskou is niet Oekraïne; het is de **NAVO**. Het Russische ministerie van Buitenlandse Zaken heeft in december 2021, vlak voor de start van de Speciale Militaire Operatie, onomwonden gesteld dat de NAVO moet terugkeren naar de grenzen van 1997. Voor Rusland is Oekraïne slechts het breekijzer om de Amerikaanse hegemonie in Europa te doorbreken.

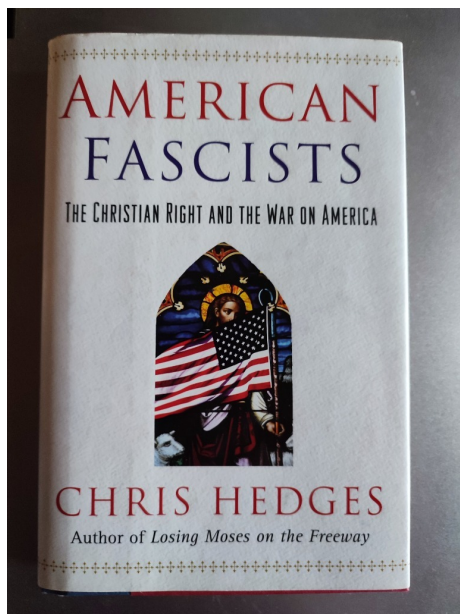
Het uiteindelijke doel is de ontmanteling van de Europese Unie en de NAVO, zodat Europa terugkeert naar zijn historische vorm: een verzameling van soevereine, onderling rivaliserende natiestaten, in plaats van een door Washington gedicteerd blok.

De Europese elite, met figuren als de Poolse Radek Sikorski (een voormalig journalist en MI6-asset volgens Martyanov) of Ursula von der Leyen, lijkt deze existentiële dreiging niet te begrijpen. Ze spelen met vuur, provoceren rondom de Russische exclave Kaliningrad, en geloven hun eigen propaganda. Ze lijden aan een gevaarlijke vorm van hoogmoed. Ze denken dat ze, mocht het conflict escaleren, veilig zullen zijn in hun ondergrondse bunkers.

Maar de technologische realiteit van de 21e eeuw haalt deze illusie genadeloos in. Europese leiders met graden in de rechten of journalistiek hebben geen benul van concepten als de [escalatieladder van Herman Kahn](#), orbitale groeperingen, of radio-elektronische inlichtingen (SIGINT). Rusland beschikt over wereldklasse satellietnetwerken en inlichtingendiensten. Ze weten exact waar de bunkers van Macron, Scholz en de NAVO-top zich bevinden. Ze weten welke communicatielijnen ze gebruiken. In een hypersonisch en nucleair conflict bieden betonnen muren geen bescherming tegen wapens die ontworpen zijn om precies die coördinaten uit te roeien. De Russische militaire doctrine voorziet expliciet in de **onthoofding** (decapitation) van de vijandelijke leiding die een existentiële bedreiging vormt of een nucleaire aanval initieert. De Europese elite kan zich niet verschuilen; hun overleving is afhankelijk van hun terughoudendheid, een eigenschap die hen momenteel helaas ontbreekt.

6. De Nucleaire Ruimtewedloop en de Toekomst van Beschaving

Wat de westerse analisten misschien wel het meest over het hoofd zien, is de Russische focus op de toekomst van energie en ruimtevaart. Martyanov wijst op een ontwikkeling die in de Financial Times of de Wall Street Journal amper begrepen wordt: de Russische bouw van superzware raketten en nucleaire aandrijving in de ruimte. Het project 'Zeus', een nucleaire ruimtevaarder die in staat is om fracties van de lichtsnelheid te bereiken, opent de deur naar de kolonisatie van het zonnestelsel, de maan, en de planetoïdengordel.

Waarom is dit geopolitiek relevant? Omdat de toekomst van de menselijke beschaving, en dus van de wereldeconomie, afhangt van de controle over grondstoffen en energie in de ruimte. Terwijl Europa zijn ruimtevaartprogramma (ESA) laat verwateren door budgettaire tekorten en politieke versnippering, en de VS zich verliest in de commerciële, maar gefragmenteerde ambities van SpaceX, bouwt Rusland (in nauwe samenwerking met China) aan de infrastructuur voor de volgende eeuw. Dit vereist een immense industriële basis, hoogopgeleide ingenieurs, en een staat die verder kijkt dan de volgende verkiezingscyclus van vier jaar. Het is het ultieme bewijs dat de Euraziatische mogendheden de blik op de toekomst hebben gericht, terwijl het Westen verstrikt zit in identiteitspolitiek en culturele degeneratie.

Het Westen, en in het bijzonder Europa, is in de ogen van Moskou een post-christelijke, holle cultuur geworden. Een samenleving die zijn eigen geschiedenis haat, zijn eigen monumenten neerhaalt, en zijn industrie heeft uitgebannen ten gunste van financiële speculatie en groene utopieën die natuurkundig onmogelijk zijn. Zoals de beroemde geopolitieke strateeg Henry Kissinger (en later ook analisten in zijn kringen) zich afvroeg: Waar is mijn Londen gebleven? Waar is mijn Europa? Het Europa dat de wereld vormgaf via wetenschap, kunst en verlichting, bestaat niet meer. Het is vervangen door een technocratische bureaucratie in Brussel die haar eigen bevolking terroriseert met stikstofregels, energielabels en censuur.

Conclusie: Een Onomkeerbare Geschiedenis

De boodschap die voortkomt uit de analyses van Martyanov, ondersteund door de harde waarheden over de Russische defensie-industrie die door Medvedev worden uitgedragen, is glashelder: de trein is vertrokken.

Er zal geen 'reset' komen. Er zal geen terugkeer zijn naar de goedkope gascontracten en de bevoorrechte diplomatieke relaties van de jaren 2000. **Rusland heeft de brug naar Europa niet alleen opgeblazen; het heeft de rivier omgelegd.** De Russische samenleving en haar leiders kijken naar het Westen met een combinatie van medelijden en minachting. Ze zien een continent dat zijn eigen rijkdom vernietigt uit angst en ideologische verblindings, geleid door een kaste van politici die noch de geschiedenis, noch de technologie, noch de militaire realiteit van de 21e eeuw begrijpen.

Voor de lezer in Europa, en specifiek voor degenen die de geopolitieke verschuivingen op de voet volgen via platforms als De Jakobijn, is de conclusie even helder als verontrustend. Europa staat aan de verkeerde kant van de geschiedenis. Terwijl het Oosten (China, India, Rusland, Iran) bouwt aan een nieuwe, op energie en reële productie gebaseerde wereldorde, zinkt Europa weg in de-industrialisatie en interne verdeeldheid.

De oorlog in Oekraïne is slechts het symptoom van deze grotere, tektonische verschuiving. Zodra de vlaktes voorbij Slovjansk en Kramatorsk zijn overwonnen, zal de wereld gedwongen worden de nieuwe realiteit te accepteren. De NAVO zal haar irrelevantie of haar nederlaag onder ogen moeten zien, en Europa zal moeten leren leven met de consequenties van zijn eigen, door angst gedreven keuzes.

Vertrouwen is een breekbaar goed. Eenmaal vernietigd door arrogantie en minachting, keert het nooit meer terug. En Rusland, zo blijkt, heeft al lang geleden besloten dat het dat vertrouwen ook helemaal niet meer nodig heeft. De toekomst ligt in het Oosten.

Bronnen

- Andrei Martyanov: [Never Trust Europe Again](#) — Russia's Turn To BRICS Is Permanent
- Medvedev on [Russia's Defense Industry](#) and Germany's Political Course

<https://www.youtube.com/watch?v=dOM2HotBMXg>